

בס"ד

אמא יקרה שלי,

נאמר לי שאומרים דברי פרידה בחנוכה, ולא הספד.

אכן, אנחנו נפרדים ממך אמא יקרה. נפרדים מהגוף אך לא מהרוח, לא מהאישיות ולא מהזיכרון. הזיכרון שלנו ממך אמא יהיה של אשה קטנה, נמוכת קומה, אך חזקה ומדהימה, דוגמא למופת. הסיפורים שלך על ילדותך בפרשוב, על ילדות מאושרת בחיק משפחה חמה ואוהבת לימדו אותנו פרק בכיבוד אב ואם. סיפרת לנו על הסבא והסבתא שגרו איתכם בפרשוב, ואיך הפכת להיות בת לוויה של הסבא העיוור, שהיה אהוב עליך כל כך, ואת זאת עשית במסירות ובהתמדה, גם כשהיית ילדה צעירה.

הגיהינום שעברת כבחורה בוגרת לימד אף הוא אותנו פרק בהלכות אמונה. במשך כ-3 שנים באושוויץ לא פסקת להאמין בקב"ה, ובגאולה שתגיע, לא הפסקת להשתדל בתפילות אצל ה' יתברך, וגם סיכנת את נפשך כשהעזת להחזיק ברשותך סידור ממנו התפללת בכל בוקר בהסתר. הקפדת לציין שבת בהדלקת נרות תוך סיכון רב, ובפסח אכלת קליפות תפוחי אדמה מעופשות שאספת לפני החג ובלבד שלא לאכול חמץ. מסירות נפש אמיתית. ואלו הן רק חלק מהקורות אותך בגיא הצלמוות ההוא, אושוויץ.

ואחרי השחרור, נישאת לאבא ז"ל, ובנית בית בישראל. דבר ראשון שהחלטתם לעשות אחרי ששמעתם על הכרזת המדינה הוא לקום לעלות לארץ, אך לא עלה על דעתך להשאיר את הוריד לבדם בפרשוב.

בעליתכם את ואבא ז"ל לארץ הגשמת את חלומך.

עבדתם קשה בארץ בתקופת קום המדינה, על מנת להקים בית ולדאוג לכל מחסורנו. חריצות והתמדה הן התכונות הנוספות שעזרו לך כאן. עבדת בכל עבודה שנדרשה, החל משטיפת רצפות מיד לאחר העליה, דרך עבודה במטבח במוסדות ילדים, ולבסוף במחסן הבגדים במוסד "תל רענן" וב"בית הילד".

קמת השכם בבוקר בכל יום, הכנת לנו ארוחת בוקר לתפארת, בישלת את ארוחת הצהרים ואז יצאת לעבודה, ליום עבודה מלא. תמיד דייקת, מעולם לא אחרת להגיע לעבודה.

זמן, היה דבר יקר מאד בעיניך. "הזמן ניתן לנו מאת הקב"ה, וצריך לנצל אותו ולא לבזבזו". זו הייתה הסיסמא שלאורה חיית.

מעולם לא ראיתי אותך יושבת בטלה. תמיד סורגת, רוקמת, קוראת, ובלבד שלא לגזול את הזמן היקר שניתן לנו מאת הקב"ה.

כמה הצטערת כשניטל מאור עיניך ולא יכולת להמשיך בעיסוקיך הרבים.
גומלת חסדים היית, אמא. צדקה נתת ביד רחבה, ותמיד הזמנת את המבקש להיכנס, השקית
אותו והאכלת אותו. "לא משלחים אדם מפתח הבית ביד ריקה כשהוא מושיט אותה בבקשת
עזרה". כך נהגת, וכך חינכת אותנו.
המשפחה הייתה חלק חשוב מאד בעולמך. טיפחת אותנו, את ואבא ז"ל נתתם למנחם ולי כל מה
שיכולתם. עבדת קשה על מנת שנלמד בבתי הספר הטובים ביותר, נלך לחוגים ונקבל את המיטב.
כך טיפחת גם את נכדיך ונכדותיך. ארחת אותנו כל זמן שכוחותיך היו איתך במאור פנים וביד
רחבה, והיית מאושרת עם כל נין ונינה שנולדו. גם הנכדים והנינים העניקו לך אהבה, וביקרו
אותך לעיתים תכופות.
האופטימיות והשמחה שלך יכולות ללמד את כולנו, לראות את חצי הכוס המלאה, להתנחם בה,
לשיר כל אימת שאנחנו עצובים. השירים ששרת בארבע שפות עזרו לנו להתנחם, לשכוח מהצער
ומהעצב.

אמא!

את תכונותיך הטובות ננצור בליבנו, ונלמד ממך את סוד החיים. זכרך יהיה אתנו לעד.
אני מבקשת את סליחתך אם פגעת בך.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים

בתך רותי